

Priegonaal

THEMA

HET VERBOD OP HET DENKEN

**Rudolf Steiner
Eva Begeer
Heinz Buddemeier
John Hogervorst
Jos Verhulst**

Het verbod op het denken

Rudolf Steiner e.a.

Driegonaal is een vrij en onafhankelijk tijdschrift dat zich baseert op de sociale driegeleding en de anthroposofie.

Sinds de 24e jaargang verschijnt Driegonaal in twee vormen: als Nieuwsbrief die circa zes maal per jaar verschijnt, en als themaboekje, dat eenmaal per jaargang verschijnt.

De Nieuwsbrief-editie bevat artikelen en berichten over onder meer (internationale) politiek, associatieve economie, wetenschap, onderwijs en pedagogie. Ook worden de ontwikkelingen in de anthroposofische beweging in binnen- en buitenland gevolgd.

In dit themaboekje staat het verbod op het denken centraal. Rudolf Steiner kondigde dit 'denkverbod' aan in een voordracht van 4 april 1916, die hier volledig is opgenomen. In de andere bijdragen in dit boekje worden verschillende ontwikkelingen in de samenleving besproken die op dit toekomstige denkverbod vooruitlopen.

© 2001 Hemrik

Alle rechten voorbehouden.

Driegonaal

Compagnonsfeart 26

8409 CP Hemrik

Nader kennismaken met Driegonaal?

Neem een proefabonnement: 3 Nieuwsbrieven voor 10 gulden.

Maak 10 gulden over op postbankrekening 3618205 t.n.v. Driegonaal, Hemrik onder vermelding van: proefabo.

Voor België: BEF 185 op rekeningnr. 523-0800547-81, (Triodosbank) t.n.v. Driegonaal, Gent.

Inhoudsopgave

Teken, handgreep en woord <i>Rudolf Steiner</i>	5
Manipulatie en machtsontplooiing of wat denkverbod en terminator-technologie met elkaar te maken hebben <i>Eva Begeer</i>	21
Het Vrije Woord is één en ondeelbaar <i>Jos Verhulst</i>	34
De Teletubbies Kindertelevisie schaadt kinderen <i>Heinz Buddemeier</i>	47
<i>Aanhangsel</i>	
Innerlijke of uiterlijke autoriteit? <i>John Hogervorst</i>	55
De Holocaust-industrie - een boekbespreking <i>Jos Verhulst</i>	61

Het Vrije Woord is één en ondeelbaar

“Mijnheer, ik verafschuw wat U schrijft, maar ik zou mijn leven geven om U de mogelijkheid te bieden om verder te kunnen schrijven.”

Voltaire

Jos Verhulst

De wet van 23 maart 1995 voorziet in zware straffen voor personen die zich schuldig maken aan ontkenning of minimalisering van de genocide, die door het nazi-regime tijdens de tweede wereldoorlog op touw werd gezet. Het eerste proces op basis van deze wet staat nu op stapel.

Hoewel de invoering van bedoelde wet indertijd weinig stof deed opwaaien (ze werd zelfs door het Vlaams Blok goedgekeurd), betekent ze in feite een kwalitatieve ommekeer in ons rechtsbestel.

Sinds het ontstaan van België gold in ons land het principe van vrije meningsuiting. Er bestond met andere woorden geen autoriteit boven het individu dat aan het individu geofficialiseerde overtuigingen kon opleggen. In 1995 werd dit principe verlaten. Het Vrije Woord werd in een kooi geplaatst en het concept van officiële waarheid werd de facto ingevoerd. Daardoor is het Vrije Woord in beginsel afgeschaft en vervangen door het principe dat boven het Vrije Woord een controlerende politieke instantie hoort te bestaan.

De kooi lijkt op dit moment nog vrij ruim, maar ze wordt kleiner. De wet van 23 maart 1995 vormt alleen maar het vertrekpunt van een olievlekgewijze uitbreiding die in de jaren negentig is ingezet en die het Vrije Woord steeds verder inperkt. In een reeks uitgekiende stappen wordt de in 1995 geïnstalleerde kooi verkleind. Een tweede inperking betreft de vervolging van zogenaamde 'hate speech': racistische en xenofobe uitlatingen worden in toenemende mate vervolgd. Deze bepalingen wil men momenteel in Europees verband uitbreiden tot nog een hele reeks andere domeinen. Aansluitend wordt de sektevervolging in de steigers gezet.

De techniek bestaat erin om de natuurlijke en massale steun die bij de bevolking leeft voor het Vrije Woord, te omzeilen door het moreel verwerpelijk karakter van de verboden of gestigmatiseerde opvattingen te benadrukken. Ondertussen verglijdt men geruisloos naar een bestel, waarin de staat steeds meer bepaalt wat gezegd en gedacht mag worden en wat niet. Het is daarbij een illusie om te geloven dat het Vrije Woord op één domein ongehavend kan blijven, terwijl het op een ander vlak wordt afgeschaft. Het Vrije Woord is als een web: knip op één plaats een draad door, en het hele web wordt op alle plaatsen vervormd.

Enkele jaren geleden publiceerde de Amerikaanse filosoof Jonathan Rauch een scherpe analyse van dit maatschappelijk proces dat zich momenteel overal in de westerse landen doorzet (*Kindly inquisitors. The new attacks on free thought*, Chicago, UP, 1996). Rauch onderkent twee principes in het liberale proces van kennisverwerving. Het eerste principe is dat er geen autoriteit bestaat boven de discussiërende burgers. 'Nullius in Verba' (vrij vertaald: niemands woord is definitief) is niet voor niets het motto dat de *Royal Society of London* in 1660 aannam. Het tweede principe luidt dat het beledigen en kwetsen van anderen door het Vrije Woord is toegelaten.

Het is dit tweede beginsel dat door het politiek correcte denken van de laatste vijftien jaar wordt verworpen. Deze verwerping berust op de fictie dat een pijnloze wereld mogelijk is. Vrije strijd tussen ideeën en opvattingen veroorzaakt evenwel altijd pijn, want zij levert altijd verliezers op. Deze vrije strijd is echter op termijn het enige alternatief voor inquisitie, vervolging en gedachtenpolitie. Iedere nieuwe opvatting heeft gekwetst. Christus, Luther, Galilei, Darwin: zij allen sloegen pijnlijke wonden. Waarheid wordt niet alleen in vrijheid, maar ook in pijn geboren - een pijn echter die het leven niet bedreigt doch juist dient. Maar iemands vrije spreekrecht beknotten kwetst veel dieper en leidt wél tot de dood. Bijna per definitie is de mens het wezen dat spreekt, en wie iemands spreekrecht aantast, ontkent diens recht op mens-zijn. Het Vrije Woord is niet voor niets een mensenrecht.

Rauch vat zijn kritiek op een systeem met officiële waarheden kernachtig samen met de woorden: "If we judge absolutely, we absolutely do not" ("Wanneer we absoluut oordelen, oordelen we absoluut niet"). Paradoxaal genoeg verliest een officieel bekrachtigde waarheid juist door die bekrachtiging haar waarheidskarakter. Zoals een vis enkel in het water kan leven, zo kan de waarheid alleen leven in de vrijheid. Neem de vrijheid weg, en de waarheid sterft.

Zij sterft op twee manieren. Allereerst ontleent waarheid haar morele overtuigingskracht aan het feit dat ze in de vrije discussie de bovenhand heeft gehaald. Wordt ze officieel opgelegd, dan verschrompelt en vervormt ze, zoals een organisme dat op sterk water wordt gezet. Ten tweede zal een waarheid onder politiebewaking vroeg of laat door haar bewaker worden verkracht.

Het meest verhelderende zinnetje in Rauch's betoog vind ik het volgende: "If one is going to

"Zoals een vis enkel in het water kan leven, zo kan de waarheid alleen leven in de vrijheid."

enjoy the benefits of living in a liberal society without being shamelessly hypocritical, one must try to be thick-skinned, since the way we make knowledge is by rubbing against one another." (p. 129: "Wanneer men zonder hypocriet te zijn de voordelen wil genieten van het leven in een liberale samenleving, dan zal men moeten proberen een dikke huid te hebben want de manier waarop we kennis vergaren is door tegen elkaar aan te schuren.") Met andere woorden: dikhuidigheid is de zeer bescheiden prijs die we moeten betalen voor het Vrije Woord, voor vrije kennisvergaring, voor wetenschap, voor afwezigheid van onderdrukking en vervolging omwille van geloof of overtuiging. Indien het Vrije Woord een mensenrecht is, en dat is het, dan kan er geen recht bestaan om niet door andermans woorden gekwetst te worden. Bij uitbreiding kan men ook zeggen: dan bestaat er ook geen recht om niet door andermans woord overtuigd of verleid te worden (dit laatste pseudo-recht wordt ingeroepen om bijvoorbeeld sekten te vervolgen).

Bestaat er in een liberale samenleving dan geen onderscheid tussen juist en onjuist, beschaafd en beledigend? Zeker, dit onderscheid wordt wel degelijk gemaakt en het heeft morele substantie. In een samenleving waarin het Vrije Woord leeft, staan alle uitspraken bloot aan de kritiek van iedereen. Geen enkele opvatting verdient a priori respect. Dit is een zeer belangrijk punt: opvattingen en beweringen verdienen, in tegenstelling tot menselijke individuen, géén a-priori-respect. Indien ze niet deugen, mogen ze genadeloos worden aangevallen en afgemaakt. Ze dienen hun deugdelijkheid te bewijzen in de strijd van woord tegen woord. Indien ze de aanvallen weerstaan, en overleven, dan verwerven ze gaandeweg wat ze niet a priori hadden, namelijk respect. Rauch: "You may not get rich by being shown to be right, you may not even become famous, and you almost certainly will not be loved; but you will be paid in the specie of respectability. That is why it is so important that creationists and alien-watchers and radical Afrocentrists and white supremacists be granted every entitlement to speak but no entitlement to have their opinions respected. They should expect, if they scoff at the rules by which the game of science is played, to have their beliefs scoffed at; they should expect, if for any reason (including minority status) they refuse to submit their ideas for checking by public criticism, that their opinions will be ignored or ridiculed - and rightly so. Respect is no opinion's birthright." ("Je zult er waarschijnlijk niet rijk van worden wanneer je gelijk wordt aangetoond, je zult waarschijnlijk zelfs niet beroemd worden en zeker niet geliefd; maar je beloning zal bestaan uit respect. Daarom is het zo belangrijk dat creationisten, mensen die buitenaardse wezens hebben ontmoet, radicale Afrocentristen en zij die overtuigd zijn van de superioriteit van het blanke ras, het recht toekomt hun overtuiging naar voren te brengen maar hen komt niet het recht toe dat hun overtuigingen worden gerespecteerd. Zij moeten ervan uitgaan dat, wanneer zij de regels van de wetenschap met voeten treden, ook hun overtuigingen

1933: boekverbranding in Berlijn

met voeten getreden worden. Zij moeten ervan uitgaan dat wanneer zij, om welke reden (inclusief die van hun minderheidsstatus) dan ook, weigeren om hun ideeën aan openbare kritiek te onderwerpen, hun meningen dan zullen worden genegeerd of geridiculiseerd – en terecht. Niet elke opinie verdient respect.”)

Met andere woorden: de praktijk van het Vrije Woord leidt tot morele adeldom, adeldom van daadwerkelijke respectabiliteit, voor

deugdelijke opvattingen. Die respectabiliteit kan nooit wettelijk afgedwongen worden. Zij wordt integendeel vernietigd door wettelijke bescherming. Wie kan écht vertrouwen hebben in een bewering die door machthebbers tot officiële waarheid is uitgeroepen?

Het boek *Kindly inquisitors* lijkt me een van de belangrijkste boeken die in het vorige decennium geschreven zijn. Rauch biedt het correcte filosofische antwoord op de Rushdie-affaire. Toen ayatollah Khomeini in 1989 de internationale doodstraf uitvaardigde tegen Rushdie, reageerden de Westerse regeringen en intelligentsia verrassend lauw. Iedereen was het wel eens over het ongepaste van Khomeini's oproep tot moord, maar anderzijds was duidelijke weifeling merkbaar omtrent de toelaatbaarheid van het feit dat Rushdie wel degelijk de moslims in hun geloof gekrenkt en beledigd heeft. Is zo'n krenking toegelaten? Is het geoorloofd om gelovigen te kwetsen door hun overtuiging in twijfel te trekken of belachelijk te maken? Het ondubbelzinnig antwoord, aldus Rauch, luidt: ja. Ofwel heeft men respect voor het Vrije Woord: dan sluit men geen mensen op, en doodt men geen mensen omwille van hun woorden. Met andere woorden: men respecteert mensen, doch geen meningen. Dat is de principiële keuze die in een verlichte samenleving wordt gemaakt, en dat had men duidelijk moeten zeggen tegen Khomeini. Ofwel men heeft respect voor meningen en niet voor mensen, en dan sluit men mensen op omwille van hun uitspraken. Men kan onmogelijk tege-

lijk respect hebben voor mensen én meningen. Het is uiteindelijk een keuze tussen het Vrije Woord of de vrije kogel.

De holocaust: geen uitzondering

Er is geen enkele reden waarom de misdaden van de nazi's tijdens de tweede wereldoorlog een uitzonderingsstatus moeten krijgen. Ook hier geldt dat officiële bescherming morele overtuigingskracht ondermijnt en de scheiding van waarheid en verzinzel belemmert. Over dit laatste punt wil ik toch nog een en ander kwijt.

Zijn officiële, door de staat erkende en gesubsidieerde wetenschappelijke instanties als zodanig betrouwbare bronnen van waarheid? Nee, dat zijn ze niet. Niets kan inzake waarheidsproductie het Vrije Woord vervangen. De zaak Wilkomirski is hiervan een recent voorbeeld. In 1995 liet Benjamin Wilkomirski bij Suhrkamp het boek *Bruchstücke. Aus einer Kindheit, 1939-1948* verschijnen. In dit boek vat hij zijn jeugdherinneringen samen als klein kind in het Joodse Auschwitz. Zijn boek werd overal lovend ontvangen als een ontroerende en authentieke getuigenis van de Holocaust. Wilkomirski heeft met zijn werk een fortuin verdiend. Het boek werd in 12 talen vertaald en de schrijver werd met prijzen overladen. Zo ontving hij van *The Jewish Quarterly*, een blad dat elk jaar twee boeken bekroont in de secties 'fictie' en 'non-fictie', in 1997 de prijs voor 'non-fictie' (de prijs bedraagt 4.000 pond). Het jaar daarvoor had hij reeds de prestigieuze 'National Jewish Book Award' ontvangen, in de categorie 'Autobiografie - herinneringen'. In Zwitserland werd Wilkomirski in talrijke middelbare scholen binnengehaald om de leerlingen toe te spreken over zijn ervaringen.

Toch is de getuigenis van Wilkomirski volledig fictief. Hij is een volbloed Zwitser en heeft nooit in een kamp vertoefd.

Voor ons betoog is interessant dat de academische en wetenschappelijke autoriteiten het bedrog helemaal niet doorzagen. De leider van het 'Zentrum für Antisemitismusforschung' te Berlijn, de historicus Wolfgang Benz, bevestigde - onder meer in een artikel in *Die Zeit* - de authenticiteit van Wilkomirski's getuigenis. James Young, een internationaal erkend expert inzake Holocaustgetuigenissen, oordeelde eveneens ongenueanceerd positief. Het Israëliische onderzoeksinstituut Jad Vashem aanvaardde Wilkomirski's verhaal, onze held werd door allerhande universiteiten uitgenodigd om goedbetaalde voordrachten te houden, en zijn verhaal werd als authentiek aanvaard door allerhande prestigieuze musea (zoals het Holocaustmuseum in Washington) die met veel overheidsgeld zijn ingericht en pretenderen om het publiek met wetenschappelijke nauwkeurigheid voor te lichten.

Ook interessant is dat andere getuigen opdoken die Wilkomirski's verzonnen getuigenis 'uit eerste hand' bevestigden. Zo dook een vrouw op, die zich Laura Grabowski noemt, die Wilkomirski's getuigenis bevestigde. Grabowski heet in werkelijkheid Lauren Stratford, en deed reeds in de jaren tachtig van zich spreken met een bestseller over volledig verzonnen satanische moorden op drie van haar kinderen. Grabowski-Stratford heeft onder meer geld losgekregen van het Zwitserse holocaust-fonds.

Wilkomirski werd ontmaskerd door een persoonlijk initiatief van een Joodse journalist, Daniel Ganzfried. Indien Ganzfried een notoir negationist zou geweest zijn, had waarschijnlijk niemand hem geloofd - hij zou dan zelfs een proces hebben gerisikeerd. Ganzfried kan zich als Jood permitteren om de 'holocaust-zwandel' aan te klagen.

Indien de wetenschappelijke instellingen falen, zijn dan misschien onze politieke leiders betrouwbare bronnen van waarheid? Dé Holocaust-kroongetuige bij uitstek is wellicht Elie Wiesel. Wiesel werd als Joods kind in Roemenië geboren. In 1944 werd hij gedeporteerd naar Auschwitz. Later werd hij met zijn vader overgebracht naar Buchenwald. Na de oorlog belandde hij in Frankrijk, waar hij aan de Sorbonne studeerde en journalist werd. In 1956 publiceerde hij over zijn ervaringen *La Nuit*; dit boek maakte hem meteen beroemd. Hij ontving in 1986 de Nobelprijs voor de vrede voor zijn Holocaust-getuigenis. Hij werd - omwille van zijn unieke en authentieke getuigenis - voor deze Nobelprijs voorgedragen door een kleine honderd Duitse parlementsleden, dezelfde parlementsleden die in Duitsland zeer stringente anti-revisionistenwetten (compleet met bijbehorende boek- en internetcensuur) hebben ingevoerd.

Eigenlijk is *La Nuit* de Franse versie van het boek *Un di velt hot geshvign* (En de wereld heeft gezwegen), dat in hetzelfde jaar in het Jiddisch was verschenen doch weinig weerklink vond. *La Nuit* is korter en is aangepast aan een Europees en niet-Joods lezerspubliek. In de Jiddische versie lezen we bijvoorbeeld, over de pas bevrijde Joodse gevangenen: "De volgende morgen vroeg liepen de Joodse jongens naar Weimar om kleren en aardappelen te stelen. En om Duitse meisjes te verkrachten (un tsu fargvaldikn dayshe shiksés)." In *La Nuit* wordt dat: "Le lendemain, quelques jeunes gens coururent à Weimar ramasser des pommes de terre et des habits - et coucher avec des filles." (« De volgende morgen renden sommige jongens naar Weimar om aardappels en kleding te zoeken - en om te slapen met meisjes. ») De stelende en verkrachtende Joodse jongens zijn plots verdwenen.

Er is echter met *La Nuit* iets vreemds aan de hand. In dit werk wordt niet geschreven over gaskamers. Elie Wiesel voert zichzelf op als ooggetuige van jodenverbranding. Hij beschrijft hoe hij met eigen ogen zag dat kinderen werden verbrand. Wiesel beschrijft in *La Nuit* hoe de Joodse

bewoners van Sighet (een stadje in Transsylvanië) eerst in een getto worden afgezonderd, en daarna gedeporteerd naar Auschwitz. In de gesloten goederenwagons roept een in de waanzin verzinkende vrouw, Schächter, voortdurend over een dreigend vuur: "... 'Juifs, écoutez-moi: je vois un feu! Quelles flammes! Quel brasier!' Comme si une âme maudite était entrée en elle et parlait du fond de son être." (« ... 'Joden, luister naar me: ik zie een vuur! Wat een vlammen! Wat een gloed!' Alsof een vervloekte ziel in haar was gevaren en nu sprak vanuit haar diepste innerlijk.»)

Wanneer de gedeporteerden aankomen in Auschwitz, zien ze inderdaad een onheilspellend vuur: "Nous avons oublié l'existence de madame Schächter. Soudain, nous entendîmes un hurlement terrible: 'Juifs, regardez! Regardez le feu! Les flammes, regardez! Et comme le train s'était arrêté, nous vîmes cette fois des flammes sortir d'une haute cheminée, dans le ciel noir.'" ("Wij waren mevrouw Schächter alweer vergeten. Plotseling hoorden wij een vreselijk gehuil: 'Joden, ziet! Zie het vuur! De vlammen, kijk!' Toen de trein tot stilstand was gekomen konden wij de vlammen zien die uit een hoge schoorsteen opstegen in de zwarte hemel.")

En weldra, wanneer hij samen met werkbekwame mannen in colonne door het kamp gevoerd wordt, ziet Elie Wiesel nog meer: "Non loin de nous, des flammes montaient d'une fosse, des flammes gigantesques. On y brûlait quelque chose. Un camion s'approcha du trou et y déversa sa charge: c'étaient des petits enfants.

Des bébés! Oui, je l'avais vu, de mes yeux vu ... Des enfants dans les flammes. (Est-ce donc étonnant si depuis ce temps-là le sommeil fuit mes yeux?). Voilà donc où nous allions. Un peu plus loin se trouverait une autre fosse, plus grande, pour des adultes." ("Niet ver van ons stegen vlammen op uit een kuil, reusachtige vlammen. Daar werd iets verbrand. Dan naderde een vrachtauto de kuil en loste zijn vracht: het waren kleine kinderen. Babies! Ja, ik heb het gezien, met mijn eigen ogen... Kinderen in de vlammen. [Is het verwonderlijk dat de slaap sindsdien mijn

Auschwitz: de toegangspoort

ogen ontvluchtte?] Dat is dus wat ons te wachten staat. Verderop zou nog een kuil zijn, een grotere, voor de volwassenen.”)

Elie Wiesel nadert deze laatste verbrandingsplaats tot op twee passen, maar uiteindelijk blijkt dat hij toch niet in de vuurpoel wordt gedumpt, maar in een barak wordt ondergebracht.

La Nuit wordt voorafgegaan door een voorwoord van François Mauriac, die eveneens het concept van levende verbranding uitspreekt: “Il (= Elie Wiesel) avait vu disparaître sa mère, une petite soeur adorée et tous les siens, sauf son père, dans le four alimenté par des créatures vivantes.” (“Hij [= Elie Wiesel] had zijn moeder, een teer bemind zusje en al zijn familieleden, behalve zijn vader, zien verdwijnen in de oven die gevoed werd door levende schepselen.”)

Momenteel nemen historici niet langer aan dat in Auschwitz mensen levend werden verbrand. Het idee dat in de kampen mensenverbrandingen plaatsvonden, circuleerde echter nog in de jaren vijftig, toen Wiesel zijn boek schreef (het woord ‘Holocaust’ weerspiegelt trouwens rechtstreeks dit idee van mensenverbranding). Wiesels ‘getuigenis’ inzake mensenverbranding is op dit cruciale punt dan ook zeer ongeloofwaardig.

Buitengewoon vreemd is dat in de Duitse uitgave van het boek (*Die Nacht zu begraben, Elischa*, 1962) de vergassing en de gaskamers wel opduiken. Overal waar in de Franse tekst de woorden ‘crématoire’ of ‘four crématoire’ (crematie-oven) staat, wordt in het Duits ‘Gaskammer’ geschreven (wat in het Frans ‘chambre à gaz’ moet zijn). Nog merkwaardiger is dat twee van deze transformaties zich afspelen in het laatste gedeelte van het boek, toen Wiesel zich in Buchenwald bevond. Niemand neemt nu nog aan dat er in Buchenwald ooit een gaskamer is geweest.

Het is nauwelijks denkbaar dat deze systematische ‘vertaalfout’ zonder medeweten van Wiesel tot stand is gekomen. Vermoedelijk poogde Wiesel om in de mate van het mogelijke nog aan te sluiten bij de gaskamer-versie van de Holocaust.

Nog vreemder is dat Wiesel dertig jaar later in zijn *mémoires* (*Tous les fleuves vont à la mer*, 1994 – Alle rivieren stromen naar de zee) weer afstand neemt van de gaskamers. Hij schrijft zeer sibillijns: “Les chambres à gaz, il vaut mieux qu’elles restent fermées au regard indiscret. Et à l’imagination.” (“De gaskamers kunnen maar het beste verborgen blijven voor indiscrete blikken. En voor de verbeelding.”) En hij uit zich zeer sceptisch over de getuigenissen inzake gaskamers. Hij staat hierin niet alleen. Goldhagen, eveneens auteur van een bestseller over de Holocaust (*Hitler’s willing executioners*, 1996) zegt in een interview met het Oostenrijkse blad *Profil* (9 september 1996, p.75): “Die Gaskammer sind ein Symbol. Es ist aber Unsinn zu glauben, daß der Holocaust ohne Gaskammern nicht stattgefunden hätte.” (“De gaskamers zijn een symbool. Het is echter onzin om te geloven dat de holocaust zonder gaskamers niet zou hebben plaatsgevonden.”)

Zo'n uitslating is pure nieuwspraak. Natuurlijk is een holocaust zonder gaskamers denkbaar. Maar hoe kunnen de gaskamers enerzijds alleen maar een 'symbool' zijn, terwijl anderzijds op het betwijfelen van hun realiteit gevangenisstraffen staan? En hoe kunnen de gaskamers op enige wijze een zinnig 'symbool' zijn indien ze niet hebben bestaan? De vraag naar het reële bestaan van die gaskamers is een legitieme vraag - er zijn geen illegitieme vragen - en vrij onderzoek moet ook op dit punt geoorloofd zijn. Alleen de vrije verwerving van de waarheid - en niet een op onwaarheid berustend symbool - kan de doden eren. Indien het bestaan van de gaskamers duidelijk aangetoond wordt, dan worden de holocaust-ontkenners op dit punt belachelijk gemaakt, en hun opvattingen zullen geen respect verwerven doch in de vergetelheid belanden. Zo en niet anders functioneert het Vrije Woord en alleen het Vrije Woord leidt tot inzicht in de waarheid.

“De vraag naar het reële bestaan van de gaskamers is een legitieme vraag - er zijn geen illegitieme vragen (...)”

Niet akkoord? Beschouw dan het geval van David Irving. Irving is een Britse revisionist. Volgens hem zijn in de tweede wereldoorlog niet zes miljoen, doch tussen één en vier miljoen joden omgekomen. Hij ontkent het bestaan van een centraal en systematisch antisemitisch uitroeiplan bij de nazi's en het bestaan van gaskamers. In 1992 liep hij in Duitsland een veroordeling op wegens ontkenning van de holocaust. De aanklacht betrof onder meer Irvings bewering dat de aan toeristen getoonde gaskamers naoorlogse namaak zijn. Irving mag sindsdien ook Duitsland niet meer betreden. De in Duitsland officieel opgelegde historische versie omvat blijkbaar ook de opvatting dat de aan toeristen getoonde gaskamers wél authentiek zijn. Maar ondertussen is toch duidelijk geworden dat dé gaskamer bij uitstek die aan toeristen getoond wordt (in Auschwitz I) niet authentiek is. Het gaat wel degelijk om een constructie die door de Russen rond 1948 is opgetrokken. Dit wordt uitvoerig gedocumenteerd in een artikel van de historicus en anti-revisionist Eric Conan in *l'Express* (19-25 januari 1995) en bevestigd door de twee Joodse auteurs Robert Jan van Pelt en Deborah Dwork, die in hun recente Auschwitz-boek (*Auschwitz. 1270 to the Present*, London, Yale University Press, 1996) de vervalsing en de voortdurende misleiding aanklagen van de miljoenen toeristen die ieder jaar het kamp bezoeken: “When Auschwitz was transformed into a museum after the war, the decision was taken to concentrate the history of the whole complex into one of its components parts. The infamous crematoria where the mass murders had taken place lay in ruins in Birkenau, two miles away. The committee felt that a crematorium was required

at the end of the memorial journey, and Crematorium I was reconstructed to speak for the history of the incinerators at Birkenau. This program of usurpation was rather detailed. A chimney, the ultimate symbol of Birkenau, was re-created; four hatched openings in the roof, as if for pouring Zyklon B into the gas chamber, were installed, and two of the three furnaces were rebuilt using original parts. There are no signs to explain these restitutions, they were not marked at the time, and the guides remain silent about it when they take visitors through this building that is presumed by the tourist to be the place where it happened.” (“Toen Auschwitz na de oorlog tot een museum werd gemaakt, werd besloten om de geschiedenis van het hele complex in één van de onderdelen van dit complex te concentreren. De beruchte crematoria waar de massamoorden hadden plaatsgevonden lagen drie kilometer verder, in Birkenau, in puin. Het comité was van mening dat de herdenkingstocht [door Auschwitz – red.] met een crematorium zou moeten worden afgesloten en zo werd crematorium I herbouwd om te getuigen van de geschiedenis van de verbrandingsovens in Birkenau. Dit aanmatigende programma werd zeer gedetailleerd uitgevoerd. Een schoorsteen, het ultieme symbool van Birkenau, werd opnieuw opgericht; in het dak werden vier luiken, als om Zyklon B in de gaskamer te laten stromen, geïnstalleerd en twee van de drie ovens werden met gebruikmaking van originele onderdelen herbouwd. Nergens is aangegeven dat het hier om nagebouwde reconstructies gaat, ze zijn destijds niet als zodanig gemarkeerd, en de gidsen zwijgen erover wanneer zij bezoekers rondleiden door dit gebouw waarvan de toerist denkt dat het de plaats is waar het daadwerkelijk gebeurde.”)

Miljoenen toeristen werden dus wel degelijk tientallen jaren lang misleid, zoals Irving beweerde. Niettemin blijft de veroordeling van Irving overeind. En allerhande niet-gouvernementele organisaties blijven inzake de gaskamer in Auschwitz I de officiële waarheid huldigen, tegen de eigenlijke werkelijkheid in. De bekende revisionist Robert Faurisson schreef in 1998 een brief aan het ‘Centre du patrimoine mondial de l’UNESCO’ over de valse gaskamer in Auschwitz I. Hij kreeg het volgende korte Kafkaïaanse antwoord van Bernd von Droste, directeur van het centrum: “Votre mise en doute de l’authenticité des chambres à gaz est une insulte à toutes les personnes qui ont vécu cette tragédie et ont perdu leur vie à Auschwitz ou dans les autres camps de concentration. Ce site est un symbole pour l’humanité et commémore toutes les victimes du nazisme.” (“Uw twijfel aan de authenticiteit van de gaskamers is een belediging voor alle personen die deze tragedie hebben beleefd en hun leven hebben verloren in Auschwitz of in de andere concentratiekampen. Deze plaats is een symbool voor de mensheid en herdenkt alle slachtoffers van het nazisme.”)

Von Droste gaat absoluut niet in op het feit dat bedoelde gaskamer (Faurisson had het in zijn vraag enkel en alleen over Auschwitz I) een vervalsing is en dat deze vervalsing voor de goedgelo-

vige toeristen wordt verborgen. Blijkbaar vindt de Unesco dat het hier gaat om een leugen om bestwil ter ere van de slachtoffers van het nazisme. Maar kan men ooit iemand eren met een leugen? Worden de slachtoffers van het nazisme niet veeleer beledigd door dit soort praktijken?

Of neem het voorbeeld van het proces tegen de Australische revisionist Frederick Töben, dat op 8 november 1999 begon, twee dagen duurde en eindigde met een veroordeling tot tien maanden gevangenisstraf. Töben en zijn advocaat zwegen op het proces, omdat ze volgens de wet geen argumenten konden aandragen voor wat volgens hen de waarheid was, zonder hierdoor een nieuwe overtreding te plegen. Nadat Töben in Duitsland was gearresteerd, richtte de Australische advocaat John Bennett een brief aan Amnesty International, met het verzoek om de gevangene Töben te adopteren. Het bleek evenwel dat Amnesty International zich naadloos voegt in de Kafkaïaanse logica van het Duitse rechtswezen. Amnesty International weigert namelijk om gevangenen te adopteren die de Holocaust ter twijfel stellen: "There is compelling evidence that Dr Gerald Fredrick Töben through the Adelaide Institute's web site, has been advocating, at times euphemistically, at times crudely, that the Holocaust is a myth. As a result, Amnesty International regards his activities as characterized by a clear intent to publicly advocate the denial of the Holocaust. For example on the first day of the tour, commenting on the ban of the British revisionist, David Irving from entering Australia, Dr. Fredrick Töben wrote in his travel log: 'What was Irving's crime? He merely told a German audience that the alleged gas chamber shown to tourists in Auschwitz is a fraud - which is true. So truth telling is a criminal offence in Germany!' ..." ("Er is overtuigend bewezen dat dr. Gerald Fredrick Töben, via de website van het Adelaide Institute, heeft verklaard, soms eufemistisch, soms grof, dat de holocaust een mythe is. Als gevolg daarvan beschouwt Amnesty International zijn activiteiten als gekarakteriseerd door een duidelijke bedoeling om de holocaust publiekelijk te ontkennen. Op de derde dag van zijn reis bijvoorbeeld, noteerde dr. Fredrick Töben in zijn reisdagboek een commentaar op het inreisverbod dat de Britse revisionist David Irving door Australië werd opgelegd. 'Waaruit bestond de misdaad van Irving? Hij vertelde een Duits gehoor alleen maar dat de zegzegde gaskamer die bezoekers van Auschwitz getoond krijgen, een vervalsing is - hetgeen ook zo is. In Duitsland is het dus een misdaad om de waarheid te vertellen! ...")

Met andere woorden, de gaskamer in Auschwitz is inderdaad een naoorlogse constructie. Pas de laatste jaren wordt tegenover toeristen toegegeven dat deze gaskamer eigenlijk een 'reconstructie' is. De officiële Duitse waarheid blijft echter luiden dat deze gaskamer écht is. Mensen die het tegendeel beweren, worden in Duitsland in de gevangenis gestopt. Zij kunnen zich niet verdedigen door op de waarheid van hun stelling te wijzen, want daardoor overtreden zij opnieuw de wet. Wie dan bij Amnesty International steun zoekt tegen deze absurde gang van zaken, krijgt te

horen dat Amnesty International geen mensen steunt die zeggen dat de bedoelde gaskamer een vervalsing is. Het mensenrechten-icoon Amnesty International blijkt bijgevolg '... just another brick in the wall'. Hoever zijn we hier eigenlijk nog van Brave New World verwijderd?

Het is evident dat de nazi's om racistische redenen op massale schaal Joden hebben vervolgd, vernederd, mishandeld en gedood. Onder welke omstandigheden en in welke omvang dat precies is gebeurd, kan alleen door volkomen vrij onderzoek uitgemaakt worden. Iedere poging om historische waarheden officieel vast te leggen voert onvermijdelijk naar Kafka. Uit de hierboven geboden voorbeelden blijkt duidelijk dat de tendens tot geschiedvervalsing altijd en in alle richtingen aanwezig is. Op het gedenkteken in Auschwitz stond tot 1990 dat in dit kamp 4 miljoen mensen werden omgebracht. Deze inscriptie is nu verwijderd; volgens de nieuwe tekst op het gedenkteken vallen er ongeveer 1,5 miljoen doden te betreuren. Sommige niet-revisionistische auteurs gaven recent cijfers die nog eens de helft lager liggen. Het hoge cijfer van 4 miljoen was duidelijk een propagandistische overdrijving. Alleen het Vrije Woord zal het uiteindelijk toelaten om de waarheid te achterhalen.

Wie het Vrije Woord schendt, schendt alle fundamentele rechten

Men realiseert zich bovendien nog te weinig dat door het principe van officiële waarheid, waarop de wet van 23 maart 1995 berust, vrijwel alle fundamentele rechten op de helling worden gezet. Een officiële en a priori vastgelegde waarheid schendt bijvoorbeeld op absurde wijze de rechten van de verdediging, omdat men voor de rechter niet meer mag proberen om de waarheid van de vervolgte uitspraak aan te tonen. De advocaat van iemand die bijvoorbeeld vervolgd wordt omwille van de bewering dat er tijdens de tweede wereldoorlog niet zes doch "slechts" één miljoen Joden zijn omgebracht, mag voor de rechtbank niet proberen om de juistheid van deze stelling te bewijzen, want dan overtreedt hij zelf de wet van 23 maart 1995.

"Iedere poging om historische waarheden officieel vast te leggen voert onvermijdelijk naar Kafka."

De wet van 23 maart 1995 is bovendien een racistische wet: zij discrimineert mensen op basis van ras of etniciteit. De ontkenning van de volkerenmoord door de Turken op de Armeniërs in het begin van de 20e eeuw, of door de Hutu's op de Tutsi's in 1994 is volgens deze wet niet strafbaar. Volgens de wet van 23 maart 1995 mag men bijvoorbeeld de massale (en vaak geminimaliseerde) afslachting van

Hindoes door Moslims, die in omvang, wreedheid en uitgestrektheid in tijd en ruimte de moordpartijen van de nazi's op de Joden verre overtreft, rustig blijven ontkennen. Vinden onze parlementsleden misschien dat het leven van een Hindoe minder zwaar weegt dan het leven van een Jood? Ook andere slachtpartijen die strikt genomen niet als genocide gebrandmerkt kunnen worden maar die niet minder individueel leed opleverden, mogen rustig worden ontkend of goedgepraat. De miljoenen doden onder het communisme bijvoorbeeld. De burgerdoden van Dresden, Hiroshima en Nagasaki, de moorden in de nazi-kampen op verzetsmensen en priesters (want die moorden maken geen deel uit van een genocide). Het is onzinnig om te beweren dat de nazi-moordpartij op Joden en Zigeuners uit moreel oogpunt een uitzonderlijk karakter had dat een speciale rechtsbehandeling verantwoordt. Er bestaat gewoon geen maatstaf om het leed en de dood van de ene vermoorde mens meer of minder zwaar te laten wegen dan het leed en de dood van een andere mens. Wie toch de moord op één 'soort' mens juridisch zwaarder laat wegen dan de moord op een andere mens, begeeft zich onherroepelijk op de weg naar racisme.

Nee, de beknotting van het Vrije Woord, om welke reden dan ook, is onverdedigbaar en voert van de ene absurditeit naar de andere. Zoals Chomsky schreef, in verband met het wettelijk spreekverbod voor Holocaust-revisionisten: "It is easy enough to defend those who need no defense or to join in unanimous (and often justified) condemnation of a violation of civil rights by some official enemy (...) It seems to me something of a scandal that it is even necessary to debate these issues two centuries after Voltaire defended the right of free expression for views he detested. It is a poor service to the memory of the victims of the holocaust to adopt a central doctrine of their murderers." (*The Nation*, 28 februari 1981) ("Het is niet moeilijk om hen te verdedigen die geen verdediging nodig hebben of deel te nemen in de unanieme [en vaak gerechtvaardigde] veroordeling van het schenden van burgerrechten door een of andere officiële vijand. (...) Het lijkt mij in zekere zin een schandaal dat het zelfs maar nodig is om over dit thema te moeten discussiëren twee eeuwen nadat Voltaire het recht verdedigde op het uiten van meningen die hij verwerpelijk achtte. Het bewijst een slechte dienst aan de herinnering aan de slachtoffers van de holocaust om een centrale doctrine van hun moordenaars aan te nemen.")

Dit artikel verscheen oorspronkelijk in het Belgische tijdschrift Klaas'

De Holocaust-industrie: een racistische onderneming

Finkelstein's boek 'The holocaust industry'* kreeg in Europa heel wat aandacht (in de US wordt het doodgezwegen). Wat echter nooit expliciet wordt vermeld is een cruciale en paradoxaal lijkende conclusie, die onvermijdelijk volgt uit Finkelstein's betoog: de holocaust-industrie is een racistische onderneming, en wetten die de holocaust als een uitzonderlijk gebeuren voorstellen, zijn racistische wetten.

* Finkelstein, Norman G. (2000) *The holocaust industry. Reflections on the exploitation of Jewish suffering*. New York; Verso. Een Nederlandse uitgave verscheen bij Mets en Schilt, Amsterdam en Globe in Gent (2000).

De paginanummers in deze bespreking verwijzen naar de Amerikaanse uitgave. De door de tekst heen geplaatste citaten zijn afkomstig uit de Nederlandse uitgave.

Norman Finkelstein (1953) doceert politieke wetenschappen aan de City University van New York en is zelf joods. (red.)

Finkelstein verwerpt de opvatting, dat de holocaust in de geschiedenis op één of andere manier een unieke positie zou innemen, categorisch. Het unieke karakter van de holocaust is nochtans het ideologisch uitgangspunt van de hele industrie. Hoe kan men verantwoorden, dat onderhand de hele wereld bezaaid is met 'holocaustmusea' en dito monumenten, terwijl vergelijkbare musea voor andere vervolgingen en massamoorden nagenoeg ontbreken? Hoe kan men verklaren, dat allerhande massale geldstromen op gang komen ter compensatie van Joodse naastbestaanden, terwijl niet-Joden van zulke regelingen uitdrukkelijk zijn uitgesloten? Een essentiële opdracht van de holocaust-ideologen bestaat dus in het leveren van een bewijs, dat de holocaust op één of andere manier uniek is: "uniqueness is a given in the Holocaust framework; proving it is the appointed task, and disproving it is equivalent to Holocaust denial" ('het unieke karakter van de holocaust is het uitgangspunt; wie dit unieke karakter ontkent is een holocaustontkenner, en de onderzoeksoopdracht ligt in het aantonen van het unieke karakter' p.43).

Meestal probeert men het 'unieke' karakter van de holocaust te verantwoorden door te verwijzen naar de 'industriële' wijze waarop dit gebeurde. Daarom wordt zo extreem heftig gereageerd te-

Norman Finkelstein
De Holocaust-industrie
 Bespiegelingen
 over de exploitatie van
 het joodse lijden

gen iedere poging, om de realiteit van de gaskamers in de Poolse kampen geheel of ten dele ter discussie te stellen, bijvoorbeeld door de fysische of chemische mogelijkheid van de beschreven uitroeiingsprocedures te onderzoeken. In diverse Europese landen worden revisionistische boeken in beslag genomen en op officieel bevel verbrand of versnipperd, alsof wij ons in de volle Middeleeuwen bevinden.

En wie op dit domein openlijk vragen durft te stellen, verzeilt in Duitsland, Frankrijk en wellicht ook in België meteen in de illegaliteit. In de praktijk worden ook hier racistische criteria gehanteerd. Een niet-Jood mag in België of Frankrijk niet alleen niet betwijfelen dat in Auschwitz en andere kampen Joden werden vergast; hij mag dit feit zelfs niet 'minimaliseren'. Le Pen werd in Frankrijk bijvoorbeeld zwaar veroordeeld omdat hij de gaskamers bestempelde als een detail van de geschiedenis.

Daarentegen mag een Joodse auteur als Daniël Goldhagen (in 'Hitler's willing executioners') deze vergassing zonder enig gevaar als marginaal ('really epiphenomenal') beschrijven - en dit terwijl volgens de klassieke holocaust-versie, zoals bijvoorbeeld door Raoul Hilberg beschreven, zeker de helft van de joodse slachtoffers door vergassing omkwam.

Finkelstein windt er geen doekjes om: "The claim of Holocaust uniqueness is a claim of Jewish uniqueness. Not the suffering of Jews but that Jews suffered is what made The Holocaust unique. Or: The Holocaust is special because Jews are special" ('De bewering dat de holocaust uniek is, is eigenlijk de bewering dat de jood uniek is. Niet het lijden van joden, maar het feit dat het joden waren die leden, maakt de holocaust uniek. Met andere woorden: de holocaust is uniek omdat joden uniek zijn' p.48). Of in meer brutale termen: joden zijn als ras superieur en daarom weegt hun leed zwaarder dan het leed van een niet-jood.

Een andere dimensie van de holocaust-ideologie is volgens Finkelstein de opvatting, dat de Joden op een unieke manier radicaal onschuldig zijn. Antisemitisme is volledig te herleiden tot een ir-

rationele pathologie bij niet-Joden. Wie bijvoorbeeld het antisemitisme in Polen poogt de verklaren door de rol, die Joden in dat land speelden zowel onder het feodale regime (waar ze tegenover de Poolse boeren optraden als een soort tollenaars in dienst van de landadel) als onder het communisme (een onevenredig groot deel de communistische partijtop in de eerste jaren van de stalinistische dictatuur was Joods), bewijst daarmee alleen maar de eigen antisemitische instelling.

Tenslotte krijgt de holocaust door deze elementen een mystieke dimensie: "Only a flea' hop separates the claim of Holocaust uniqueness from the claim that The Holocaust cannot be rationally apprehended. If The Holocaust is unprecedented in history, it must stand above and hence be grasped by history. Indeed, The Holocaust is unique because it is inexplicable, and it is inexplicable because it is unique" ('Van de opvatting, dat de holocaust uniek is, komt men haast vanzelf tot de opvatting, dat de holocaust rationeel onverklaarbaar is. Indien de holocaust in de geschiedenis een unieke plaats inneemt, is hij onverklaarbaar, en anderzijds maakt deze onverklaarbaarheid de holocaust ook uniek' p.44-45). Deze mystieke dimensie is belangrijk om de holocaust te kunnen promoten als de anti-religie die op termijn in het Westen het christendom moet opvolgen.

De wondere wereld van Elie Wiesel

De actuele opperpriester van deze irrationele pseudo-religie is volgens Finkelstein zonder de minste twijfel Elie Wiesel. Volgens Wiesel is de holocaust "...a mutation on a cosmic scale" ('...een

kosmische mutatie'), die "...defies both knowledge and description" ('onkenbaar en onbeschrijfbaar blijft'), "negates all answers" ('alle antwoorden zinledig maakt'), "lies outside, if not beyond, history" ('buiten of voorbij de geschiedenis ligt') enzovoort (Finkelstein p.45).

Wie of wat is Elie Wiesel? Wiesel is een creatuur van de politieke klasse. In 1986 ontving hij de Nobelprijs voor de vrede; hij was daartoe voorgedragen door een kleine honderd leden van de Duitse Bundestag. Hij wordt door opeenvolgende Amerikaanse presidenten, vanaf Carter tot Clinton, als de hoogste morele en wetenschappelijke autoriteit behandeld. Van 26 tot 28 januari 2000 werd in Stockholm een holocaust-conferentie gehouden, bijgewoond door onder meer de Zweedse koning, de eerste minister van Israël, de Tsjechische president Havel, Lionel Jospin, en een hele reeks hoogwaardigheidsbekleders uit enkele tientallen landen. Erevoorzitter van het geheel was ... Elie Wiesel. Zijn impact was enorm: toen hij voorstelde om bedoelde conferentie jaarlijks te hernemen, werd dit voorstel meteen met gejuich aangenomen.

Wie zijn boeken leest, vraagt zich af waarop de ophemeling van Wiesel is gebaseerd. Onze Nobelprijswinnaar is een fantast. Een recent, door Finkelstein aangehaald staaltje: in een interview, dat in de New York Times van 5 maart 1997 verscheen, verklaarde Wiesel dat hij bij een aanrijding door een taxi een volledige huizenblok (ruim 60 meter) ver door de lucht werd geslingerd. Hetzelfde waanzinnige verhaal staat, met enkele veranderde details, ook in zijn autobiografische 'All rivers run to the sea'.

Over de holocaust legt Wiesel verklaringen af, die onderling tegenstrijdig zijn maar ook onverenigbaar blijken met de meer officiële versies. Erg bekend is de veranderende weergave van zijn holocaust-ervaringen in 'La Nuit' en de later verschenen Duitse vertaling 'Die Nacht zu begraben Elischa'. In 'La Nuit' is geen sprake van gaskamers; in 'Die Nacht zu begraben, Elischa' komen de gaskamers overvloedig voor. Wiesel fikst dit, door overal waar 'crématoire' (= crematie-oven) staat in de Franse tekst, 'Gaskammer' te (laten) schrijven in de Duitse versie. In de Duitse versie is overigens ook sprake van een 'Gaskammer' in Buchenwald; tegenwoordig wordt algemeen aangenomen dat in dit concentratiekamp nooit van een gaskamer sprake is geweest. Elie Wiesel bevestigt dat ieder woord in zijn boek volstrekt waar is ('Every word of it is absolutely true' Chicago Tribune, 8 mei 1990); maar helaas preciseert hij niet welke versie nu eigenlijk de ware is. Volgens zijn uiteenlopende verklaringen werd Elie Wiesel

“Wiesels aanwezigheid is een functie van zijn ideologische bruikbaarheid... Elie Wiesel is de Holocaust.”

bevrijd in Dachau (Jewish Telegraphic Agency, 11-4-1983), in Buchenwald (New York Times, 2-11-1986) of in Auschwitz (New York Post, 23-10-1986, New York Times, 4-1-1987). Wiesel heeft allereerste holocaust-fantasten de hemel ingeprezen. Zo werd het boek van de oplichter Jerzy Kosinski

('The painted Bird'), waarin de auteur een verzonden verslag geeft van de door hem ondergane mishandelingen als ondergedoken Joodse knaap, door Wiesel bewierookt (Finkelstein, p.56). Blijkbaar vormen dit soort tegenstrijdigheden en bokkesprongen niet langer een probleem wanneer men zich op de mythische en mystieke hoogte van Wiesel bevindt. In elk geval schijnt geen enkele van de toppolitici die Wiesel eer bewijzen, zijn incoherente verklaringen problematisch te vinden.

Wiesel is opgeklommen tot de planetaire holocaust-paus omdat hij als geen ander dit mystieke concept van de Joodse Ueberschick weet te verkopen: "Vehement as he is about the uniqueness of The Holocaust, Elie Wiesel is no less vehement that Jews are unique. 'Everything about us is different'. Jews are "ontologically' exceptional" ("Wiesel is verbeterd als het over het uniek karakter van de holocaust gaat, en hij is al even verbeterd wanneer het gaat over het uniek karakter van de joden: 'Alles aan ons is verschillend' ; joden zijn 'ontologisch' uitzonderlijk' enz." - Finkelstein, p.49).

Finkelstein zegt het niet met zoveel woorden, maar in feite kunnen zijn stellingen simpel worden samengevat: de holocaust-industrie is een racistische onderneming, die juridische en financiële voordelen nastreeft voor één biologische groep, namelijk de Joden.

Het holocaust-complex

Het racistisch karakter van de holocaust-ideologie leidt uiteraard tot racistische wetten, en de Belgische wet van 23 maart 1995 is daar een weer-

zinwikkend voorbeeld van. Ter gelegenheid van het eerste anti-revisionistenproces, dat nu in België wordt gevoerd, verklaarde de Gentse ethicus Koen Raes dat deze wet weer moet worden afgeschaft: "Er is geen reden om het leed van de Armeniërs in Turkije, de boeren onder Stalin of dat van de Rwandezes nu, lager in te schatten dan dat van de joden onder nazi-Duitsland. Dat doet nochtans deze wet en daardoor discrimineert ze" (Het Belang van Limburg 20-9-2000).

Maar hoe komt het dat zo'n absurde en flagrant onrechtmatige wet toch unaniem in het parlement wordt goedgekeurd? Blijkbaar staan er voor de politieke klasse uiterst essentiële belangen op het spel. Om het verschijnsel te begrijpen moeten we, naar analogie van het 'industriële-militaire complex', een nieuw begrip invoeren: het holocaust-complex. Er is op planetaire schaal een machtscomplex ontstaan, waarin holocaust-ideologen, de politieke klasse en het globale kapitalisme (met name het financiële kapitalisme) elkaar gevonden hebben. Ieder van deze krachten domineert op oneigenlijke wijze een bepaald levensdomein. De holocaust-ideologie bezet meer en meer de wereld van het geestesleven en het vrije denken, waarbij op dit domein de Verlichte idealen van het Vrije Woord en het Vrije Onderzoek worden afgebroken. De politieke klasse is een machtsweefsel van partijen en achterliggende loges en aanverwante genootschappen, dat zich als soeverein gedraagt in plaats van het volk, het zuiver parlementaire stelsel als 'democratie' verkoopt en de invoering van een echte democratie tegenhoudt. Het mondiale kapitaal tenslotte, is een waterhoofd geworden, dat parasiteert op de reële economie en de reële economie usurpeert en domineert. De politieke klasse gebruikt de holocaust-ideologie om

haar eigen dominantie op de bevolking te versterken; de holocaust-ideologen werken met de politieke klasse samen om de eigen doelstellingen te realiseren; en het mondiale kapitalisme financiert en gebruikt het complex om ideologisch af te rekenen met de obstakels die het bij zijn opmars ontmoet (vooral de nationale staten en de naar echte soevereiniteit strevende mensen).

Binnen het hele holocaust-complex vinden allerhande reactionaire stromingen en machtsblokken elkaar. Zo zijn er de door Finkelstein genoemde joodse belangenorganisaties, zoals de B'nai B'rith Anti-Defamation League (ADL) en het World Jew Congress (WJC), die over enorme geldmiddelen en databanken beschikken en een hoog bewustzijn en doorgedreven know-how inzake ideologi-

"Om hun strategische belangen te beschermen 'herinnerden' de Amerikaanse joodse elites zich de Holocaust."

sche dominantie aan de dag leggen. Deze organisaties houden (onder meer met dure opiniepeilingen) op wereldniveau nauwgezet de opinievorming over het jodendom en de holocaust in het oog, vernietigen via juridische procedures en geweld gevaarlijk geachte individuen (zoals holocaust-revisionisten), en ijveren ondermeer voor het opstarten en in stand houden van allerhande geldstromen naar joden en joodse organisaties. Deze geldstromen hebben doorgaans een impliciet racistisch karakter, in die zin dat joden de

uitsluitende of belangrijkste bevoorrechten zijn en heel wat mensen, louter op basis van hun ras of nationaliteit, van 'compensatie' zijn uitgesloten. Organisaties als de ADL en het WJC hebben een reactionair karakter, omdat zij expliciet de belangen van één biologische groep of etniciteit verdedigen. Een Jood en een Duitser, die op dezelfde manier geleden hebben onder het nazi-regime, worden toch verschillend behandeld door bv. het fonds van de Zwitserse banken: de eerste krijgt compensatie, de andere niet. De nationale politieke klassen, en de hiermee verweven loges en andere pseudo-occulte clubs, vormen op Europees niveau meer en meer een geïntegreerd weefsel. Zij zien in de holocaust-ideologie het ideale instrument om de fundamenteel boosaardige aanleg van de gemiddelde mens aan te tonen, en hieruit de noodzaak van een verregaande staatsopvoeding van het publiek af te leiden. De holocaust wordt meer en meer gepromoot als het absolute referentiepunt voor de noodzakelijk geachte morele en ideologische opvoeding, waaraan de politieke klasse de bevolking wil onderwerpen. Zo heeft de Zweedse regering in 1998 kosteloos een holocaust-boekje van 80 bladzijden verspreid onder de leerlingen van het middelbaar onderwijs. Ook een reeks videofilms werd gratis ter beschikking gesteld. Volgens de Zweedse regering moet het holocaustonderricht "...het uitgangspunt voor discussies over moraal, democratie, ethiek en menselijke waarden" worden (taz 1-2-2000). Onder tusschen heeft de Duitse deelstaat Schleswig-Holstein besloten om dezelfde weg in te slaan. Ruim de helft van de Duitse middelbare scholieren krijgt inmiddels geen echt geschiedenisonderricht meer. In plaats daarvan komen van staatswege georganiseerde politieke campagnes, met de holocaust als absoluut uitgangspunt. Die

holocaust is zelf niet meer het voorwerp van vrij geschiedkundig onderzoek. Voor wie teveel twijfels of voorbehoud durft formuleren, zijn zware boetes en gevangenisstraffen voorzien. Op die manier schermt de politieke klasse het ideologische wapen af, waarmee ze haar ideologische dominantie over de bevolking wil bestendigen. Dit alles vereist natuurlijk enige samenwerking tussen de globale politieke klasse en de specifiek joodse holocaust-ideologen in engere zin. Vooral in de USA is de integratie tussen beide stromingen vergoed. Finkelstein noteert bijvoorbeeld (interview in de *Süddeutsche Zeitung*, 9 september 2000) dat Elie Wiesel alleen holocaust-vergelijkingen wil maken die het Amerikaanse establishment goed uitkomen. Zo zal Wiesel wel het lot van Miskito-indianen onder het Sandinistische regime veroordelen, maar niet het lot van dezelfde Indianen onder Somoza, of het lot van de Maya-indianen in Guatemala. Finkelstein wijst op het verbazingwekkende fenomeen, dat de Zwitserse banken wel tot massale compensaties worden gedwongen, maar de Amerikaanse banken niet. Raoul Hilberg (auteur van de holocaust-klassieker *The destruction of the European Jews*) merkt in een interview in de *Berliner Zeitung* (4 september 2000) hetzelfde op. Volgens Hilberg stond op de Joodse rekeningen in Zwitserland een veel kleiner bedrag dan wat die banken nu aan de joden moeten afstaan. De banken werden tot betaling gedwongen nadat de Joodse organisaties massaal hun invloed hadden laten gelden in het Amerikaanse politieke establishment. De twee handen wassen elkaar: het Amerikaanse politieke establishment krijgt een morele vrijbrief, bijvoorbeeld voor de ongelooflijke misdaden die in Vietnam werden begaan (de USA betaalde nooit enige compensatie aan dat land of aan Vietnamezen, die dank zij

Amerikaanse splinter- of andere bommen voor het leven gehandicapt zijn), en het Joodse establishment krijgt geld. Van groot belang voor de politieke klasse is verder het feit, dat de holocaust-ideologie kan gebruikt worden om essentiële verworvenheden van de Verlichting, en in de eerste plaats het recht op vrije meningsuiting en vrij onderzoek, genadeloos af te breken. Dank zij de holocaust kunnen de politici weer beperkingen gaan opleggen aan wat de burgers wel of niet mogen zeggen. Tevens is het negatieve holocaust-mensbeeld voor de machts politici essentieel om directe democratie te blokkeren.

Bij dit politiek-ideologische complex sluit het mondiale kapitalisme naadloos aan. Marx wist het al: het kapitalisme heeft een werklozenleger nodig om de lonen te kunnen drukken. De onwaarschijnlijk hoge winsten die multinationale bedrijven en megaspeculanten incasseren, en de aberrant hoge salarissen die topmanagers binnenhalen, zijn slechts mogelijk in de mate dat overal ter wereld een overaanbod op de arbeidsmarkt kan worden gecreëerd. Dus moeten de nationale staten, met hun recht om migraties te controleren en langs wettelijke weg randvoorwaarden op te leggen aan de economie, worden gediffameerd en ondermijnd. Alleen sterke democratieën kunnen weerwerk bieden tegen de almacht van het kapitalisme; alleen hoogontwikkelde democratieën kunnen de nodige begrenzingen opleggen voor een menswaardige ontwikkeling van de economie. Welnu, een authentieke democratie met reële zeggenschap voor de burgers kan zich alleen ontwikkelen binnen het kader van een soevereine nationale staat. Zelfs een weinig democratische, maar zich toch min of meer autonoom gedragende staat kan reeds een serieuze hindernis vormen voor

het mondiale kapitalisme. Wie anderzijds zo'n staat ondermijnt, ruimt meteen de baan voor de komst van het wilde kapitalisme - een fenomeen dat tijdens het laatste decennium nog spectaculair werd geïllustreerd in Oost-Europa. Geen wonder dus, dat het mondiale kapitalisme zich moeiteloos terugvindt in het schijnbaar progressieve discours tegen het idee van nationale soevereiniteit.

Klinkt dit alles niet teveel als een goedkoop conspiratie-verhaal? Ik geloof dat Finkelstein ook op dit punt een tamelijk juiste kijk op de werkelijkheid cultiveert. In het reeds genoemde interview in de *Süddeutsche Zeitung* stelt hij, dat samenzweringstheorieën over het algemeen niet veel uitleggen, maar dat we anderzijds niet naïef moeten zijn en dat we ons dienen te realiseren, dat allerhande individuen en instellingen wel degelijk wereldwijd strategieën uittekenen en door-drijven. Hij geeft het voorbeeld van de CIA, die tijdens de koude oorlog een onwaarschijnlijk aantal intellectuelen (Hannah Arendt, Arthur Koestler, Raymond Aron, George Orwell...) op de loonlijst had. Frances Saunders heeft hierover recent een onthullend boek gepubliceerd (*'Who paid the piper? The CIA and the cultural Cold War'* London: Granta Books 1999). Zij beschrijft bijvoorbeeld hoe het abstract expressionisme door de CIA werd gepromoot (waarbij de maatschappelijke doelstelling blijkbaar was om het concept van apolitieke kunst te promoten). Wie de stelling van Saunders veertig jaar geleden had durven verdedigen, zou op slag paranoïde zijn verklaard. Er is geen reden om te denken dat de kaarten nu grondig anders liggen. Integendeel, de kunst van de opiniemanipulatie is ondertussen veel verder verwijnd. De 21ste eeuw komt eraan, en het is uitkijken geblazen, want bijna niets is nog wat het lijkt.